

[Forsvarsministeren.]

et større overskud end påregnet, fordeles dette ved finansårets slutning som „bonus“ til de statsinstitutioner, der har gjort deres indkøb ved fabrikken. På denne måde kommer de enkelte statsinstitutioner ikke til at betale mere for de leverede varer, end hvad de netop har kostet fabrikken at fremstille.“

Jeg tror, dette svar fra den militære klædefabrik må være tilstrækkeligt oplysende for det ærede medlem hr. Weikop.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Inger Merete Nordentoft* til justitsministeren.

Med hvilken begrundelse nægter justitsministeriet at udlevere akter fra centralkartoteket til brug i den ved byretten verserende sag mod redaktør Houmann?

Inger Merete Nordentoft: Det har vakt den dybeste uro i vide kredse, at justitsministeriet har nægtet at udlevere dokumenter fra centralkartoteket vedrørende Wright, Thomsen & Kier-sagen, og at Københavns byrets 10. afdeling derefter lørdag den 25. februar har afsagt kendelse om, at den fotokopi af dossier vedrørende civilingeniør T. K. Thomsens forhold under besættelsestiden, der beror i frihedsbevægelsens centralkartotek, som af frihedsbevægelsen er afleveret til justitsministeriet til hjælp i værnemagersager, ikke skal fremlægges i den sag, der af justitsministeriet er anlagt mod chefredaktør Børge Houmann på grund af hans udtalelser om anklagemyndighedernes henlæggelse af Wright, Thomsen & Kier-sagen — den sag, der for tiden føres ved Københavns byret.

Professor Carsten Høeg, der på frihedsrådets vegne ledede oprettelsen af frihedsbevægelsens kartotek over modstandskampens fjender, herunder kollaboratører og værnemagere, og på frihedsbevægelsens vegne få dage efter 5. maj 1945 overgav dette kartotek til politiet, har i en redegørelse til „Politiken“ den 25. februar udtalt følgende:

„Der blev givet frihedsbevægelsen et udtrykkeligt tilsagn om, at man ved enhver yderligere ændring i kartotekets forhold ville konsulere en repræsentant

for frihedsbevægelsen. Tilsvarende skete der gradvise ændringer i de regler, hvorefter kartotekets materiale kunne benyttes; ved enhver ændring af disse er jeg blevet holdt à jour og har hver gang kunnet billige justitsministeriets bestemmelser. Men aldrig er det faldet mig ind, at man nogensinde ville nægte at fremlægge dokumenter fra centralkartoteket i en retssag, der er en udløber af den politimæssige undersøgelse af et stort firmas forhold til tyske arbejder. Hvis nogen før 5. maj havde sagt til os, der arbejdede på centralkartoteket: I skal se, der kommer en dag, hvor centralkartoteket bliver brugt til skjul for oplysninger om firmaer, der mistænkes for værnemagerier, så ville vi have rystet på hovedet og sagt: så galt kan det dog ikke komme til at gå.“

Efter dette er den afsagte kendelse et klart brud på det tilsagn, frihedsbevægelsen modtog. På os, der har deltaget i frihedsbevægelsen, virker det absurd, når dens indsamlede materiale i dag ikke må bruges til skade for værnemagere eller personer, der er beskyldt for at beskytte værnemagere, og særlig grelt virker det i denne forbindelse, fordi sagen angår et mellemværende mellem chefredaktør Børge Houmann, der selv var medlem af frihedsrådet, og anklagemyndigheden angående dens forhold til et af landets største værnemagerfirmaer.

Fra frihedsbevægelsens side har man selv sagt, som af professor Carsten Høeg fremført, aldrig tænkt sig muligheden af, at oplysningerne skulle gemmes så godt af vejen, at værnemagere og kollaboratører dermed var sikret mod, at belastende oplysninger om deres forhold under besættelsen kom frem for offentligheden. Hvor uberettiget dette er, ses iøvrigt af, at byretten tidligere har afsagt en upåanket kendelse om, at akterne i værnemagersagen mod Wright, Thomsen & Kier skal fremlægges. Centralkartotekets oplysninger har nemlig altid tidligere været rekvireret og udleveret i værnemagersager. Netop i denne sag, hvor ministeriet selv er part, virker det som et slag i ansigtet på offentligheden, at man bestemmer, at disse oplysninger ikke må komme frem, skønt centralkartoteket netop af dem, der fremlagde det, var overgivet til ministeriet som repræsentant for det danske retssamfund i